

Op de fiets

Wie denkt dat problemen met fietsers alleen in de grote stad voorkomen, heeft het mis. Ook in de natuur is het knokken om de ruimte op de fietspaden. Dat heeft twee oorzaken: het is veel drukker geworden en de snelheidsverschillen zijn groot.

Mensen trekken er meer op uit dan vroeger, toen overal nog schattige schelpenpaadjes lagen waar je precies met één fiets overheen kon. Dat was niet erg, want je kwam toch niemand tegen. Nu miegelt het overal van de fietsers en dat is mooi. Ze komen van de natuur genieten, ze maken geen herrie en het is nog gezond ook. De bevolking op de fietspaden is meer divers geworden. De mensen die met een gewone fiets rondrijden, zoals ik, zijn een minderheid geworden. De e-bikes hebben het overgenomen en die staan de ene keer op 'eco'-stand, maar veel vaker op 'sport' of 'turbo'. Daar gaan de racefietsers nog overheen, al dan niet in groepsvorm. Ouderen krijgen tegenwoordig een spiegel meegeleverd bij aankoop van een fiets, lijkt het. Die monteren ze links op het stuur, zodat de fiets nog breder wordt.

Dat mensen met kinderwagens, rolstoelen en rollators op de fietspaden lopen, kan ik me voorstellen. Maar hele volkstammen wandelen tegenwoordig op de fietspaden. Ik heb het ze eens gevraagd. Het antwoord was verbluffend simpel: "Het loopt lekker en mijn schoenen worden niet vies". Er lag een droog zandpad naast het fietspad. En dan hebben we de

MTB'ers intussen al hun eigen paadjes gegeven. Een onderwerp op zich, overigens.

Wat moeten we hier nu mee? We kunnen niet voor elke groep een eigen paadje maken. Op veel plekken in het land worden de paden verbreed en met beton verhard. Ik ben er een voorstander van, omwille van de veiligheid én van het comfort. Beheer van fietspaden is namelijk op veel plekken een ondergeschoven kindje. Op onverharde paadjes en zeker op de fietspaden met asfalt rammelen de tanden uit je mond, zo slecht is de ondergrond. De betonnen fietspaden liggen er op dit deel van de Veluwe al meer dan vijftien jaar en hebben al die jaren geen onderhoud gehad. Onder mijn collega's blijken de meningen te verschillen. De stand is 2-2. "Jeroen, moeten we in alles maar meegroeien met de vraag? Die oude paadjes zijn toch veel leuker, en overal dat beton?!" Ik kan erin meevoelen, maar wij zijn ook gastheer van al die mensen die van de natuur komen

genieten. De recreatieve voorzieningen mogen en moeten misschien wel tot op zekere hoogte meegroeien met de vraag. En ook de lagere onderhoudskosten zijn belangrijk. Ja, er gaat natuur verloren bij de verbreding van fietspaden. Tien kilometer fietspad een halve meter verbreden en je bent een halve hectare natuur kwijt. Maar het is niet houdbaar, die fijne nostalgie van de schelpenpaadjes uit 1950. We leven in 2022, het is druk en wordt nog drukker in de natuur. Zolang we fietsen in de natuur toestaan, zijn die paden nodig.

Jeroen de Koe,
Gebiedsmanager Natuurmonumenten

'We kunnen niet voor elke groep een paadje maken'

(Foto: Koos Dijksterhuis)